SENTINELA

ANUL IV, Nr. 42
17 Octomvrie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 – Bucureşti
TELEFON: 3.96.62.

DOI ANI DELA CUCERIREA ODESEI

La 16 Octomvrie s'au împlinit doi ani dela căderea Odesei. Pentru ofensiva din răsărit această biruinţă românească a însemnat un pas hotărîtor. Izbânda dela Odesa, câştigată cu jertfe şi mijloace româneşti, a stârnit admiraţia lumii întregi, dovedind cu prisosinţă virtuţile războinice şi eroismul ostaşului nostru. Sub conducerea iscusită a Mareşalului, oastea noastră a înfăţişat, dela general până la ultimul soldat, un singur gând, o singură simţire, pentru câştigarea supremei biruinţi. Nenumărate sunt locurile vitejiei româneşti: Carpovo, Vigoda, Dalnic, Tătarca, Văcărjani etc., cari, alături de numele ofiţerilor şi soldaţilor eroi, au intrat în istoria bătăliei dela Odesa. Timp de două luni, zi şi noapte, oastea noastră a susţinut asediul cetăţii, dovedind o îndârjire fără seamăn şi o perfectă colaborare între arme. Pe uscat, în aer şi pe apă, flăcăii noştri au luptat cu înverşunare pentru a cuceri uriaşul cuib bolşevic, care, aşezat la ţărmul Mării Negre, stânjenea mişcările din sectorul sudic al frontului. Rând pe rând, în crâncene atacuri, au fost ocupate cele trei centuri straşnic întărite din jurul Odesei, până în ziua de 16 Octomvrie 1941, când tricolorul românesc a prins să fâlfâe pe zidurile oraşului. A fost un examen greu pe care Armata Română l-a trecut cu succes, impunându-se în ochii popoarelor civilizate. Astăzi, la această glorioasă aniversare, recunoştinţa Ţării se îndreaptă către toţi bravii ostaşi, cari, prin jertfa şi eroismul lor, au contribuit la strălucita victorie dela Odesa, înălţând România la rang de mare cinste.

„SENTINELA"

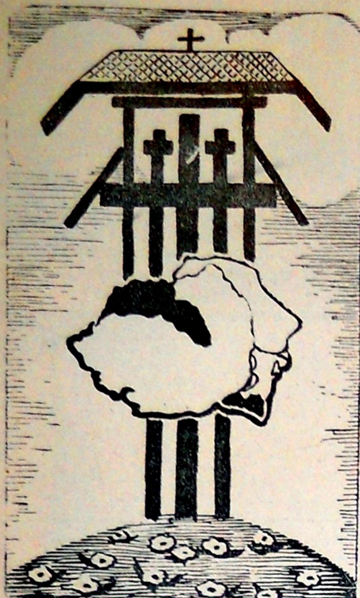

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Frăție și camaraderie

Când vrem să arătăm că între doi oameni este o iubire în gradul cel mai înalt, spunem că ei se iubesc ca frații. Adică: Mai mare iubire decât aceasta, între oameni, nu se poate.

Un frate se lipsește pe sine de lucrul cel mai necesar și-l dă fratelui său.

Un om căsătorit avea grâul pe câmp, alături de recolta fratelui său necăsătorit. El mai căra noaptea din snopii săi și îi punea pe ogorul fratelui său, despre care își zicea că este singur și fără ajutoare. Acesta însă, fără să știe cineva, ducea din snopii săi la fratele căsătorit, știind că el are mai multe greutăți, fiind cu familie și copii.

Aceasta este adevărata iubire frățească. Ea este sublimă. Ea este dumnezeiască.

Ca o familie cu mulți copii sunt și ostașii într'o cazarmă, sau pe front.

Acelaș acoperemânt, acelaș cazan, aceeași ofițeri și povățuitori care țin locul părinților, aceleași bucurii și aceleași greutăți. Sufletele lor sunt frământate de aceleași doruri și au acelaș imbold de a-și împlini cât mai frumos datoria către țară.

Deci, întocmai ca și frații buni, sunt datori să se iubească între ei, să se ajute, să se învețe.

Iubirea aceasta dintre ostași, care trebue să fie la fel cu iubirea dintre frații de acelaș sânge, se cheamă camarderie.

Când un soldat, în marș sau pe câmpul de luptă își împarte cu alt soldat puțina apă pe care o mai are în bidon, înseamnează că face o faptă de răsplată cerească, o faptă de adevărată camaraderie.

Unde este adevărată camaraderie nu există furtișag, înșelăciune, înjurătură, certuri, zavistii;

Ci domnește numai duhul lui Dumnezeu.

Camaraderia este porunca legii noastre sfinte, care ne învață așa:

„Purtați sarcina unul altuia și așa veți plini legea lui Hristos".

Preot maior ILIE DELEANU

ARIPI BIRUITOARE...

CONTRIBUȚIA AVIAȚIEI LA CUCERIREA ODESEI

Doi ani!

Sunt doi ani de când armata română, victorioasă în văzduh, pe pământ și pe ape, a intrat în Odessa. In cetatea din care bolșevicii vroiau să-și facă bastionul de unde să pornească asupra întregului Sud-Est european.

Aviația română, în lupte crâncene, cu un inamic superior numericește — dar numai numericește, — a adus un foarte important aport trupelor terestre, contribuind din plin la victorie, atât prin sborurile de recunoaștere, cât mai ales, prin necruțătorul ei bombardament.

Zi de zi, piloții noștri și-au purtat aparatele deasupra terenurilor de aviație inamice, angajând lupte crâncene și victorioase.

De asemenea, au atacat și distrus căile de comunicație terestre și navale, nimicind transporturile și aglomerările de trupe. Au rămas în amintirea tuturor atacurile, dela: Basarabeasca, Chișinău, Tighina; Tiraspol; Bugaz; Dubosari, dela trecerile peste Nistru, dela: Dalnik; Tatarca; Cebanka; Ghildendorf și mai ales, Odessa.

Reamintind astăzi aceste localități care s'au înscris în istoria gloriei românești, prin faptele de arme, atât ale trupelor terestre cât și ale aviatorilor, sufletul nostru vibrează și ne simțim mai tari, mai puternici, încrezători în ziua de mâine.

De asemenea, este demn de reamintit marile atacuri în masă, dela 10 și 12 Iulie, la capetele de pod dela Albița și Fălciu.

Este însă mai bine să lăsăm cifrele, care vorbesc îndeajuns, să arate contribuția aripilor românești la cucerirea Odessei.

Intr'adevăr, în această primă parte a campaniei, care a adus la desrobirea Bucovinei și Basarabiei și la cucerirea pământului transnistrian, până la malurile mării și care a culminat prin căderea Odessei la 16 Octomvrie 1941, aviația română a avut:

- — 17.368 ieșiri avion;
- — 30.000 ore sbor efectuate;
- — 2.489 tone bombe aruncate;
- — 875 tone muniții A. C. A.;
- — 35 tone muniție de bord;
- — 217 lupte aeriene;

586 avioane inamice distruse; 332 în lupte aeriene, 150 la sol și 104 de A. C. A.

Acestea sunt cifrele care impresionează mai mult decât oricare înaripat cuvânt. Ele mărturisesc îndeajuns despre bravura sburătorilor noștri.

Victoria aripilor românești a fost sfințită cu sângele celor mai buni dintre aviatori. Neuitat va rămâne numele Lt.-c.-dorului Bătăcui Corneliu, comandant de escadrilă de recunoaștere, primul plecat și primul căzut la 22 Iunie, ora 4 dimineața. De asemenea va rămâne în amintirea generațiilor viitoare numele sublocot.-aviator Claru Vasile, care, terminându-i-se muniția, n'a pregetat să intre cu avionul propriu într'unul din cele 6 aparate inamice care-l atacau, prăbușindu-se torță vie pe pământul eliberat.

Alături de numele lor s'a înscris, pentru totdeauna, figura măreață a cpt.-c.-dorului Popișteanu, erou de legendă și Cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul", care a căzut în luptă aeriană în fruntea grupului său.

In ziua aceasta, când se împlinesc doi ani dela marea biruință românească dela Odessa, gândul nostru se îndreaptă smerit către ofițerii, subofițerii și ostașii cari, cu jertfa vieții lor, au scris această glorioasă pagină în Istoria României.

E. V. H.

EROILOR DELA ODESA

Aș vrea să vă întâmpin, eroi biruitori,
Cu cântece de slavă, cu zâmbete, cu flori,
Cu liniște de piatră, cu mângâieri de frate,
Cu hohote de plânset, cu genele plecate,
Sau să-mi strivesc genunchii în praful de coclaur,
Să vă sărut obrajii și sufletul de aur,
Să chiui haiducește pe malul românesc,
Cu ce să ies în cale, cu ce să vă primesc?
Am tremurat de grije, de doruri și de teamă,
Am tresărit năprasnic la orice foc de armă,
Și 'mpovărat de gânduri m'am tot rugat la Domnul,
Să vă 'ndrumeze pașii, să vă păzească somnul,
Să picure odihna în obosite gene,
Pe neumblate drumuri și zări Transnistriene,
Să vă 'ntoarcă iarăși voinici ca Feți-Frumoși,
Pe scutul biruinței, cum s'au întors strămoșii.
Și astăzi, când se sparge văzduhul de urale,
Când cerul se 'ncovoaie de marșuri triumfale,
Incet, încet, gândirea începe să mă poarte,
In ziua bătăliei, pe câmpul plin de moarte,
Și inima de jale cuprinsă mi se frânge...
Voi ați țesut izbânda din lacrimi și din sânge,
Din dorurile arse, din șoaptele din sate,
Din visurile frânte, în fund de cazemate,
Din amintiri strivite în colțuri de năframă,
Din horă și din cântec, din alintări de mamă,
Cu ce să vă întâmpin în România Nouă?
Pe plaiuri argintate de boabele de rouă,
Pe unde să vă caut icoane dragi și sfinte?
Prin ce pustiuri ninse de cruci și de morminte?

Subofițer *TUDOR ERACLE*

Cântec la Odesa

Umblu pe străzile Odesei
Mai mult poet decât ostaș.
Cât de părăduită-i toamna
Aici în marele oraș!

Prin case vechi albește timpul.
Trec umbre'n valsuri prin saloane
Singurătatea despletită,
Cu pumnii bate în obloane.

Din colbul vechilor portrete
C'o generație apusă,
De dincolo de revoluții
Tresare nobilimea rusă.

Mă întâlnesc în port cu Pușchin
Un secol în priviri și-a tors
Dar visele'n corăbii negre
S'au dus și nu s'au mai întors.

ION SOFIA MANOLESCU

MARIUS DUMITRESCU

La începutul lunii August 1941, o Mare Unitate de infanterie câștigase, numai în câteva zile, trei victorii asupra poziției bolșevicilor din zona Razdelnaia. Timp de șase zile se măsurase crâncen cu puhoiul rusesc, pe care îl împingea mereu înapoi.

Formată într'o disciplină cu adevărat de fier, această Mare Unitate avea ostași bravi și era condusă de ofițeri dintre cei mai destoinici.

Ordinul de zi din 25 August 1941 ne prezintă astfel pe unui dintre eroii acestei divizii:

„In lupta aprigă pentru cucerirea înălțimilor din zona Est cota 102 (Gara Carpowa), a căzut la datorie, în fruntea plotonului său și a Regimentului de Dorobanți, eroul Sublocotenent Dumitrescu Marius, împreună cu tot plotonul său, după ce au asaltat la baionetă poziția dușmanului. A căzut în luptă corp la corp, cu un inamic mult mai numeros. Cinste ție, Sublocotenent Dumitrescu Marius și bravilor tăi ostași".

Legământul pe care l-a făcut șeful promoției de ofițeri „Regele Mihai I" din 1941 că „va apăra, cu ultima sforțare și până la ultima nădejde, pământul românesc" și l-a ținut până într'atâta, încât n'a consimțit, nici în ultima clipă a eroicei lui vieți, să fie ridicat de pe poziția pe care și-a apărat pământul țării lui până la „ultima suflare".

Spirit viu, întreprinzător, entuziast, excelent camarad, cu inițiativă și plin de curaj, caracter ferm, Marius Dumitrescu nutrea adânc adevărata iubire de neam, adevăratul patriotism.

Pentru faptele lui, Sub-lt. Marius Dumitrescu a fost decorat „post mortem" cu ordinul „Mihai Viteazul".

Marea și impresionanta lui figură se cade să rămână deapururi proslăvită de întregul Neam Românesc, pe care-l va conduce ca un far luminos spre culmile destinelor lui.

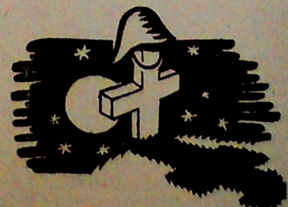

Aniversarea căderii Odesei

Era tot o vreme ca asta, de toamnă, acum doi ani, când aşteptam din zi în zi, cu inima înfrigurată, vestea cea mare. Şi într'o bună dimineaţă, Capitala a tresărit, steagurile au prins dela sine să fâlfâie în faţa caselor, văzduhul să tresalte de sărbătoare.

Svonul venise mai iute decât gândul: Odesa, teribila cetate, căzuse în mâinile unităţilor româneşti.

Era în ziua de 16 Octomvrie 1941. Această dată s'a înscris cu litere de foc în sufletele Românilor, după cum s'a încrustat şi în cartea eroică a neamului, alături de biruinţele lui Ştefan-Vodă, alături de năpraznicile asalturi ale dorobanţilor dela Plevna şi Smârdan, şi atâtea alte răsunătoare bătălii pe care sbuciumatul popor românesc a fost nevoit să le ducă pentru apărarea pământului şi credinţei strămoşeşti.

A fost cucerirea Odesei într'adevăr un mare eveniment în decursul acestui războiu şi de aceea popoarele europene s'au întrecut în cuvinte măgulitoare la adresa armatei şi naţiunii române. Posturile de radio aliate şi ziarele ţărilor neutre au arătat, fără înconjur, importanţa căderii Odesei, pentru reuşita campaniei antibolşevice. O gazetă din Praga spunea textual că Odesa a fost piatra de încercare a Armatei Române. De aici avea să înceapă o nouă tradiţie pentru Statul Român şi drumul său în Europa, clădindu-se prin această biruinţă un viitor mai bun României. „O ţară care a făcut astfel de jertfe, luptând mai mult decât oricare alta, va trebui să aibă o mare misiune şi o mare răsplată în urma acestui războiu", mai scria gazeta slovacă.

De sigur, ostaşii noştri viteji, ducând lupta pentru siguranţa Patriei, au făcut în acelaşi timp un serviciu de siguranţă Europei. Eroismul pe care de abia astăzi ni-l recunoaşte străinătatea, noi l-am dovedit de veacuri, în misiunea de sentinelă la poarta de răsărit a lumii civilizate.

Odesa, prin aşezarea ei la ţărmul Mării Negre, se ştia de toţi că este un cui tare ascuţit înfipt în frontul de miazăzi şi numai prin înlăturarea acestei ameninţări se putea înainta spre Crimeia şi Caucaz. Onoarea de a cuceri faimoasa fortificaţie, a revenit întreagă oştirii româneşti şi ea s'a achitat şi aici cu aceeaşi putere de jertfă şi eroism ca şi pretutindeni în acest războiu unde au fost izbirile mai crâncene.

Chiar dela începutul asediului, efectele au început să se vadă, căci prin fixarea inamicului în cleştele de fier al diviziilor româneşti, s'a dat putinţă forţelor germane, în unire cu cavaleria şi vânătorii de munte români, să continue marşul spre răsărit, câştigând victoriile dela Marea de Azov şi Crimeia.

Nu este nevoie să fii strateg ca să-ţi dai seama cât de grea a fost lupta cu un port fortificat, ce avea posibilitatea să primească mereu pe apă întăriri proaspete. Cu toate acestea, numai după două luni de asalturi înverşunate, cetatea Odesa a căzut.

S'a dovedit în această bătălie, într'o mare măsură, iscusinţa comandanţilor români, perfecta colaborare dintre toate armele şi, mai presus de toate, spiritul de jertfă cheltuit cu măreţie dela general şi până la ultimul soldat.

Zi şi noapte, pe uscat, în aer şi pe apă, Odesa a fost hărţuită fără cruţare. Artileria şi aviaţia au măcinat necontenit cazematele din cele trei centuri de apărare, iar asalturile infanteriştilor români au înscris cele mai strălucite fapte de arme din istoria războaielor

Atâtea umbre de eroi ne apar acum în locurile sfinţite cu sânge românesc dela Dalnic, Vacarjani, Vigoda, Tatarca şi altele, încât şirul de nume nu mai are capăt.

Iată, nu putem uita înfăţişarea chipeşă a colonelului Nasta, căzut la Odesa, nici făptura viforoasă a lt.-col. Trofin, eroul dela cota 80; nici jertfa eroică a lt. Victor Comşa şi mai ales a proaspătului sublocotenent Marius Dumitrescu, şeful promoţiei Regele Mihai I.

Ar trebui sute de pagini şi pana înflăcărată a lui Nicolae Bălcescu, pentru a descrie, aşa cum se cuvine, eroismul ofiţerilor şi soldaţilor care într'un avânt sublim s'au jertfit sub zidurile Odesei.

Prin sângele lor au ridicat mândria numelui de român la înălţimi nemaiajunse, punând la temelia drepturilor noastre, fără precupeţire, sacrificiul vieţii lor.

Pentru liniştea şi siguranţa Ţării, pentru pacea Europei şi salvarea creştinătăţii, Odesa trebuia să cadă şi a căzut.

Acesta a fost răspunsul românesc pentru încălcarea Basarabiei, a Bucovinei şi plata tuturor blestămăţiilor abătute asupra fraţilor noştri.

Astăzi, la această glorioasă aniversare, gândul ni se îndreaptă plin de recunoştinţă către eroii dela Odesa, având credinţa nesdruncinată în victoria aliaţilor noştri şi în dreptatea cauzei româneşti.

I. VALERIAN

NEAM AL MEU

In lume nu e alt neam să-ţi semene.
Apă cu vâna în cremene,
Neam al meu!

Sub soare n'au fost martiri ca Iancu şi Horia;
Stâlp de veghe te ştie Istoria,
Neam al meu!

In candela ta de veacuri a ars untdelemnul,
Credinţa străbună, îndemnul,
Neam al meu!

La vatra ta oricine de ploi s'a sbicit
Şi-un loc a găsit, pe ogorul tău scit,
Neam al meu!

Dar oricând vor vrea nechemaţii să-ţi clatine
Altarul de jertfe şi datine,
Neam al meu!

Cu stea de zări şi osteneala părtaş,
Invinge-vei puhoiu de vrăjmaşi,
Neam al meu!

GH. BANU

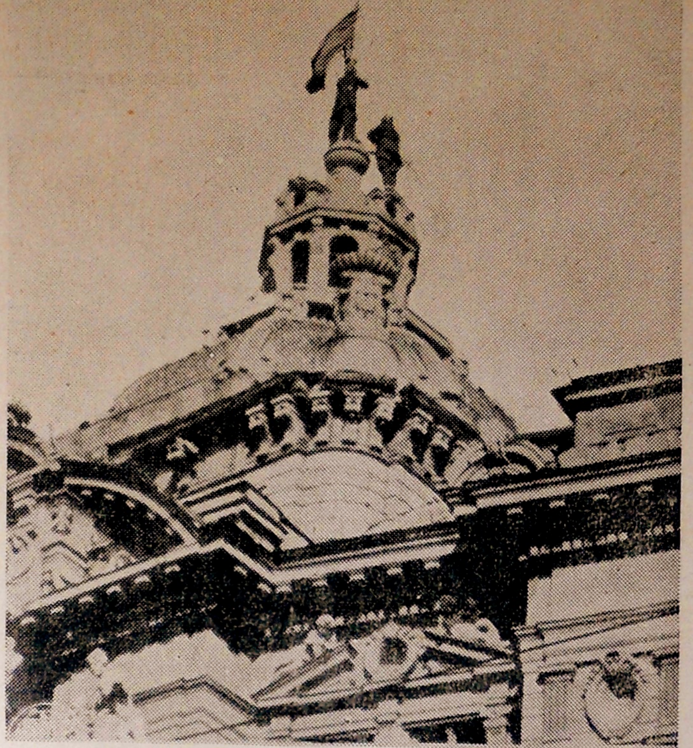

Ostaşii noştri arborează drapelul românesc pe clădirea G. P. U-ului din Odesa

ODESA

Numele acesta ne evoacă şi amintiri istorice şi despre un mare oraş vecin.

Pe deasupra Odesei, dealungul şesului Oceacovului, strămoşi de ai noştri, mocani mai cu seamă cei din Transilvania, îşi duceau mari turme de oi la păscut. Mulţi dintre ei, deprinzându-se cu clima de pe-acolo şi având păşune grasă pentru turme, au şi rămas în diferite localităţi, alcătuind un fel de cătune aparte, româneşti, cu limba şi datinele noastre, iar alţii au dat fiinţă la aşezări noi pe care ei le şi cârmuiau, plătind bir stăpânitorilor de moşii. Asemenea localităţi s'au tot întins spre Răsărit peste apa Cujalnicului, dincolo de Bug, pe malul lui stâng, în faţa orasului Nicolaev, şi încă mai departe, unele chiar la Mariupol, pe ţărmul nordic al Mării de Azov. Şi multe din aceste aşezări şi-au păstrat, în cursul secolelor până azi, vechile lor numiri româneşti; chiar într'o margine a Odesei de azi este suburbia Moldovanca.

In chipul acesta Istoria recunoaşte pe Români ca cei mai vechi locuitori transnistrieni. Prin porturi au stăpânit Grecii si Genovezii. Apoi le-au ocupat Turco-Tătarii, şi numai târziu, pe la sfârşitul sec. 18 s'au suprapus Ruşii or, Ucrainenii.

La 28 Septemvrie 1924, o delegaţie a satelor moldoveneşti din Transnistria participă la şedinţele comitetului executiv gubernial din Odesa, ca să arate primejdia Ucrainizării Moldovenilor, şi cer o republică autonomă, ceea ce au şi reuşit să aibă incorporând în ea şi tot ocrugul Odesei. Republica moldovenească a avut o populaţie de peste 600.000 locuitori, cu 80% Moldoveni, pe o suprafaţă de 8.288 kmp, şi cu capitala ei la început, la Balta, iar la 1928 a fost mutată la Tiraspol.

Populaţia transnistriană în curgerea vremii, s'a măcinat în suferinţi şi moarte. Mai ales după aşezarea regimului păgân bolşevic, distrugerea fiinţei moldoveneşti a fost groaznică. Mase mari de fraţi plângeau în suferinţă şi în deportări

De aceea mulţi luau fuga peste Nistru, în România ca să trăiască aici în libertate măcar câteva clipe.

..Răspunsul la această tiranie a dat-o Armata germană şi românească în Iunie 1941 sub comanda supremă a Mareşalului desrobitor Antonescu, redând Transnistriei vieaţa ei moldovenească, întreruptă la 1792

Glasul sângelui de frate ne-a chemat într'acolo şi cu el am izbutit să învingem hidra bolşevică

Dupa instalarea aici a autorităţii româneşti vieaţa s'a întors la pulsul ei vechi de linişte, de siguranţă personală, de dreptate. Populaţia oraşului, eliberată şi de fermentul jidovesc, ce-o surzea cumplit, este mulţămită, are ocupaţie, hrană şi ocrotire. Ea activează cu hărnicie la refacere şi prosperitate din zel, nu din frica sau de groaza morţii ci din încredere în omenia conducătorilor.

C. T.

Un erou

Caporalul Tătaru Romulus!!! Era figura cea mai populară de care te simţeai legat de îndată ce cunoşteai micul echipament de 8 oameni ai vedetei torpiloare „Vijelia".

Din primele zile a reuşit să câştige şi încrederea şi admiraţia camarazilor şi superiorilor săi. Munca lui neobosită a fost răsplătită cu repartizarea la Grupul de Vedete Torpiloare.

Aci l-a găsit începutul războiului nostru Sfânt.

El era fericit de această repartizare, şi-şi exprima hotărîrea de a nu precupeţi nimic din sacrificiu pentru „victoria românească" pe apele mării noastre. In misiunile de războiu avute el nu cunoştea repausul. Era gata oricând să schimbe mai degrabă pe altul din serviciu decât să se ducă la odihnă.

Când inamicul apărea de sub apă, pe apă sau din văzduh, mâinile lui se încleştau pe trăgătorul mitralierei. Urechea îi era continuu aţintită la Comandant şi ochiul său ager de ţintaş neîntrecut îşi urmărea duşmanul cu încordată atenţie. Totul era gata la el!! Numai comanda: „Foc"! mai aştepta si potop de gloanţe plecau spre inamic. Atunci când trăgea caporalul Tătaru Romulus, camarazii lui îl priveau cu admiraţie.

In ciocnirile cu inamicul, caporalul Tătaru Romulus a băgat spaimă în duşmani, punându-i cu focul său pe fugă.

Dar într'o zi de toamnă caporalul Tătaru Romulus şi-a găsit sfârşitul eroic într'un accident în apele minate ale Transnistriei, înfrăţindu-se pentru totdeauna cu undele albastre ale mării pe care o iubise atât de mult.

S.

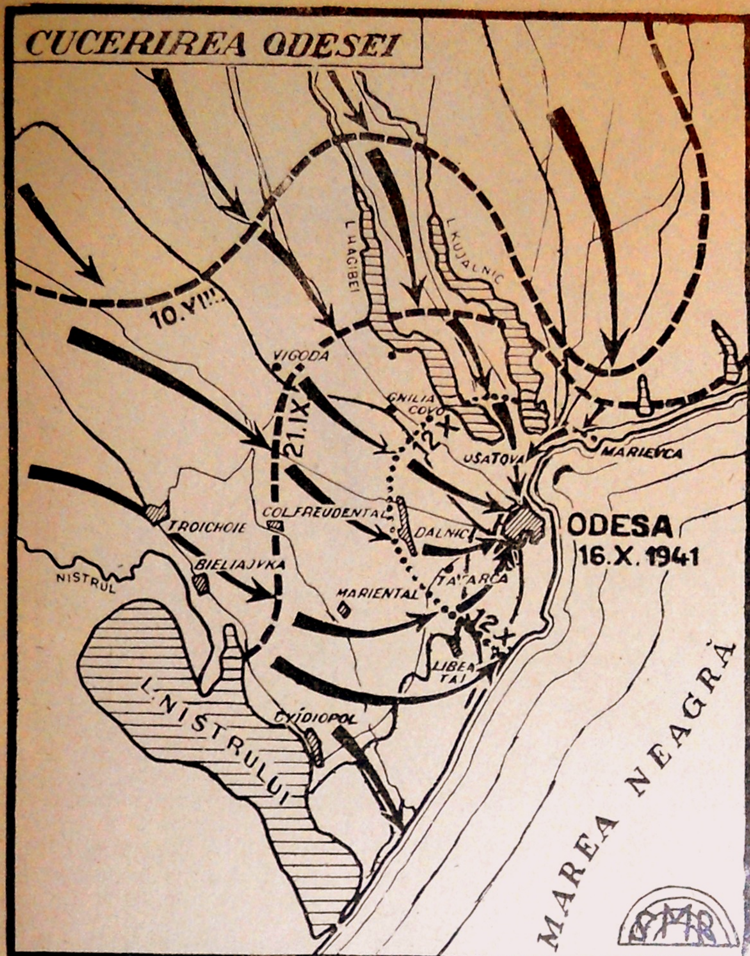

DOI ANI DELA CUCERIREA ODESEI

In istoria sfântului războiu dela Răsărit, lupta pentru cucerirea celei mai mari fortărețe Sovietice dela Marea-eNeagră i-a revenit Sentinelei de Sud a destinelor Europei, România.

Cucerirea Odessei a insemnat una din cele mai frumoase victorii ale armatei române.

Așezată în partea de Sud a Transnistriei, la 3o km de Nistru, la 15o km de gurile Dunării, la 3oo km de Constanța și la 4oo km de zona petroliferă (Valea Prahovei) și București, Odessa forma baza navală și aeriană de prim ordin a Sovietelor. De aci puteau lovi Rușii oricând și in orice direcție in Sudestul european. Stăpânirea Odessei însemna deci un focar puternic în mâna bolșevicilor și o cruntă amenințare pentru noi.

Sovieticii hotărîseră să mențină cetatea cu orice preț, știind că în caz de pierdere a ei, posibilitățile lor viitoare de atac se reduc la minimum. De aceea, au întărit orașul cu un sistem de fortificații puternice, pe o adâncime de 3o—4o km.

Misiunea străpungerii acestei centuri puternice pentru cucerirea Odessei a fost incredințată Armatei Române.

La 13 August 1941 unitățile rapide ale Armatei au atins coasta Mării-Negre, la răsărit de Odessa. Din acest moment forțele rusești din jurul Odessei sunt încercuite și izolate de restul forțelor Sovietice care se retrăgeau la Est de Bug și Nipru.

Inaintarea spre Odessa întâmpină însă înverșunate rezistențe, îndată ce chinga asediului începe să se strângă în jurul cetății.

Străjuită de fortificații eșalonate pe trei centuri succesive, în adâncime, Odessa își transformă febril toate străzile și răspântiile în cazemate de aprigă împotrivire.

Forțele române au început atacul metodic al pozițiilor fortificate. Nenumărate cazemate trebuiau asaltate una după alta.

Operațiunea era extrem de grea și se cereau numeroase sacrificii.

Către mijlocul lunii Septemvrie 1941, trupele Române au străpuns rezistențele primei linii fortificate, îndreptându-și acum atacurile împotriva centurilor interioare. O serie de lupte care au avut loc la: Carpova, Mannheim, Kagarlik, Vigoda, Vacarjani, Berezeni și Colidendof, vor rămâne scrise cu slovă de sânge în istoria războiului sfânt.

După ce brâul exterior al fortificațiilor fusese frânt intre 23 August și 15 Septemvrie 1941, în luna cuprinsă intre 16 Septemvrie și 16 Octomvrie 1941, cât durează asediul Odessei, oștirea învingătorilor are de respins nenumărate atacuri vrăjmașe, sfărâmate odată cu tancurile Sovietice, de zidul de neclintit al asediatorilor.

La 8 Octomvrie e doua centură de cazemate este spartă și ea la Tatarka și Dalnic, după o sângeroasă bătălie.

Fiecare localitate a trebuit smulsă printr'un sângeros asalt; fiecare palmă de pământ a trebuit cucerită unui adversar care mai curând murea decât să cedeze.

Zilele până la 12 Octomvrie sunt cutremurate de detunăturile și vacarmul bătăliilor.

La 16 Octomvrie 1941, o lună după incercuirea cetății și statornicirea asediului, Odessa capitulă, trupele române au intrat triumfătoare pe mai multe direcții in oraș.

Tricolorul românesc fâlfâe deasupra fortăreței.

Sacrificiile făcute de eroicele trupe române au fost însă îndreptățite și răsplătite, pericolul bolșevic indepărtat de granițele țării noastre.

Vestea cuceririi Odessei a trezit răsunătoare ecouri pe intinsul continentului, aducând armatei române cele mai mândre cununi de glorie.

La cele 3o.ooo prizonieri, 1oo tunuri, 2oo aruncătoare, 3oo mitraliere și puști mitraliere, 5o care de luptă, răsunetul ultimei izbânzi, adaugă laurii celei mai meritate glorii.

Biruitorilor Armatei Române, care, la 16 Octomvrie 1941 pătrundeau peste vrăjmașii svârliți în valuri de pe cheiurile Odessei, le decerne însuși Fuhrerul Marelui Reich, Adolf Hitler, într'o memorabilă telegramă:

„Cucerirea Odessei încoronează cu o mândră faptă istorică lupta de eliberare a poporului român sub viteaza și implinitoarea dv. conducere", scrie Fuehrerul, dela Cartierul său general eroicului Mareșal al României.

„Primiți pentru acest mare succes, cordialele mele felicitări".

Această mare faptă de arme românească contribue deopotrivă la victoria finală a oștirilor noastre unite, prin sânge și fier.

Dând graiu entuziasmului din țară la vestea acestei răsunătoare biruințe, Mareșalul Ion Antonescu îngenunche smerit în fața eroilor căzuți în sângeroasele asalturi:

„Neamul, Regele și eu, ne închinăm respectuoși în fața morților și a celor ce au luptat cu atâta eroism pentru onoarea și mândria Neamului".

Slt. rez. **P. COTEȚ**

ODESA

Cetate pângărită de viforul ateu
Te ferecase bezna, din anii tăi cei morți
Și-atunci când ți-am adus pe viul Dumnezeu
Tu n'ai vrut să deschizi a tale grele porți.
Ci plină de trufie pe trup ți-ai împletit
Din guri de foc și piatră, sinistrul colier.
Noi ți-aducem icoane și Cristul răstignit...
Tu din crenele roșii ne împroșcai cu fier.
Ți-a fost poate 'n dorință ca să ne ai dușmani.
Dar ți-a trecut trufia și pofta de măcel,
Când brațele voinice și aspre de țărani,
Ți-au strâns împotrivirea, în clește de oțel.
De-am fi îmbrățișat a răzbunării ură.....
O! Tu, cetate mândră, dar fără legământ.
Schimbam a ta podoabă în maldăre de sgură.
Și-ai fi dormit pe veci, în propriul tău mormânt.
Noi te vedeam rănită cu fierul între coaste
Și nu-ți voiam pieirea, ci închinarea ta.
Pe cât e de vitează, a României Oaste.
Când dușmanul se pleacă Ea știe a ierta.
Dar strigătul de moarte, nu ne-a cerut iertarea
Nemernicii din tine, ne înfruntau semeți.
Atunci, în iureș crunt, sfârșit-am așteptarea.
Te-am cucerit cu prețul atâtor mii de vieți.
Acum te-avem întreagă, așa cum te-am dorit.
Sunt mulțumiți și morții, acolo'n lumea lor.
Căci bestia din tine pe veci a împietrit.
Când am înfipt în pieptu-ți Drapelul Tricolor!

Soldat **ANTON ȘTEFĂNESCU**

PRAVOSLAVIA ROȘIE

Dintre multele și uluitoarele întorsături pe cari ni le-a oferit actualul războiu, cea care ne-a surprins mai mult, a fost vestea reapariției oficiale a bisericei ruse.

Până acum, noi știam — și stăpânirea rusă din ultimii 25 ani se silise să ne încredințeze, — că biserca din Rusia a fost lichidată, ca ne mai existând doar decât în amintirea câtorva bătrâni întârziați. Revoluția rusă reușise să smulgă din sufletul rus și de pe vastul teritoriu rusesc acest „opium" al masselor cu care opera vechea burghezie. Aceasta și fusese ținta finală a diferitelor „piatiletici" (planuri pe 5 ani) cu care guvernarea bolșevică își încununase opera de democratizare și transfarmare a vechei Rusii.

Și iată că, deodată, aflăm că biserica rusă există încă, are un episcopat, care adunat în legiuit sinod, și-a ales un Patriarh, în persoana Mitropolitului Serghie al Moscovei. Evenimentul acesta, care poate înmărmuri pe mulți dintre noi, își are însă tâlcul său, asupra căruia vrem să stăruim în rândurile de față, demascându-i dedesupturile și calculele.

Să se fi pocăit adică într'adevăr Moscova bolșevică și s'a revenit realmente la vechea ortodoxie, pe care a urmărit-o, persecutat-o și distrus-o sistematic vreme de 25 ani?

E limpede că nu. Avem deaface cu o ultimă și îndrăsneață manevră pe care o încearcă guvernarea bolșevică spre a se salva din greul impas în care a adus-o războiul. Căci Rusia se găsește la capătul sforțărilor materiale și morale pe care i le-a putut oferi până acum spiritul revoluționar. Ea încearcă să facă acum apel, în interior, la forțele reale ale vechii Rusii burgheze și creștine, la instinctul național și la factorul religios, iar în exterior, la ajutorul și încrederea anglo-americană, cu care este aliată. De aceea potentații Moscovei au încercat o dublă manevră: pentru anglo-americani renunțarea la revoluția mondială, dizolvând Cominternul, iar pentru Ruși, renunțând la persecutarea bisericii, improvizând un Sinod și alegând un Patriarh.

Sunt sincere aceste abdicări ruse? Care sunt naivii să le creadă, în afară, doar de propagandiștii anglo-americani, care au interes să-și ofere pentru conștiința lor și compatrioților lor, miracolul acestei brusce schimbări la față a ciudatei lor aliate? Noi însă, care stăm în fața primejdiei bolșevice, știm că pravoslavia roșie de acum este și mai primejdioasă decât apostasia satanică de până ieri. Ea este ultima manevră prin care Moscova încearcă, nu numai să-și înșele proprii supuși, dar și popoarele ortodoxe din Balcani, de a căror simpatie au nevoie, spre a-și ajunge țelul ei suprem: pătrunderea spre Țarigrad, sediul ecumenic al ortodoxiei și ținta de totdeauna a stăpânitorilor ruși, fie țariști, fie comuniști.

Va izbuti, oare, această ultimă manevră? Noi credem că nu. Fiindcă nimeni nu poate crede în această convertire rusă. Noi, mai puțin decât ori care alții.

Pentru noi, Rusia rămâne marea primejdie națională și creștină, fie că conducătorii ei vor ține în mână secerea și ciocanul revoluției comuniste, sau crucea pătată de sângele atâtor martiri ai creștinătății ortodoxe.

I S.

Să nu înjosim cu ușurința vorbei noastre, sfânta sforțare a României întregi către dreptate și definitivă așezare a hotarelor firești.

Lt.-Col. Ion Gh. Trofin

eroul dela cota 80

Drumul spre Odesa fusese desfundat de bombele care străpungeau văzduhul fără încetare. Dintr'o parte și din cealaltă, țevile tunurilor trimiteau moarte pretutindeni. Nu se auzea nici în aer, nici pe pământ, decât o continuă bubuitură, care-ți sdruncina creerii din cap.

La legătura dintre două Divizii de infanterie, care atacaseră în direcția Odesei, cota 80 era apărată cu îndârjire de bolșevici. In apropierea acestui viespar, se afla șoseaua principală dintre Freudenthal și Odesa.

De pe creștetul cotei 80, bolșevicii aveau un orizont deschis, de unde puteau să vadă rezervele celor două divizii și artileria.

Comandanții tuturor unităților și-au dat seama că orice mișcare de înaintare este zadarnică, înainte de stăpânirea cotei 80.

Sub un puternic sprijin de artilerie, divizia din dreapta se pregătește să atace cota, dar renunță repede la aceasta, deoarece pierderile ar fi fost prea mari, bolșevicii fiind bine încleștați pe înălțime. Pe buzele fiecărui ostaș se plimbau cuvintele: „Cota 80". Toți știau că, după ocuparea acesteia, drumul spre Odesa se va ușura.

In fața acestei situații, comandantul Corpului de Armată dă ordin ca înălțimea cu cota 80 să fie cucerită de Divizia din stânga. Ordinul este categoric. A doua zi în zori, atacul trebuia dat.

Șeful biroului de operații al Corpului de Armată pleacă imediat la fața locului, pentru organizarea acțiunii de a doua zi.

Atacul trebuia dat de cele două batalioane din rezerva Diviziei care se aflau foarte aproape de linia de foc.

Șeful biroului de operații se adresă celor doi comandanți de batalioane, cărora le vorbi în numele generalului său. La întrebarea cine vrea să atace cota 80, Lt.-Colonelul Trofin, simțind ordinul și obligația de comandant, răspunse pe loc:

— „Vârful săgeții otrăvite, cu care Divizia lovește în bolșevici, este Lt.-Colonelul Trofin. Eu atac cota 80 și o voi cuceri. Dați-mi sprijin două diviziOane de artilerie".

Șeful biroului de operații asigură pe comandantul batalionului că va fi sprijinit de Regimentul... Artilerie. Și, fără a pierde vremea, aleargă la comandantul Regimentului, de unde se întoarce, îndată, cu un ofițer de artilerie observator și doi telefoniști, cu cablul și bobina pentru transmisiunea telefonică.

A doua zi dimineață, când zorile începeau să se ridice spre orizont, Lt.-Colonelul Trofin, împreună cu ofițerul observator de artilerie, cu cei doi telefoniști și ofițerul de Stat Major, se îndreaptă spre cota 80. Se opresc la 400 metri la Nord-Vest de aceasta, adăpostindu-se într'o plantație de salcâmi.

Imbrăcat în mantaua de piele, cu cravașa sub braț, Lt.-Colonelul Trofin apucă receptorul și conduce personal focul artileriei.

Cu glasul său vioiu, Lt.-Colonelul Trofin cere la telefon:

— „Trageți în cota 80! Scurtați cu 100 metri! Scurtați încă 100 metri! Mai la dreapta 100 metri!...

Regimentul... Artilerie răspunde cu precizie. Exploziile ridică în văzduh bucăți mari de pământ.

Unele după altele, bombele trăznesc cota 80 timp de peste o jumătate de oră. Inălțimea este desfundată metru cu metru, parcă ar fi fost tăiată de cuțitele unui plug uriaș.

Când pregătirea de artilerie s'a terminat, a dat ordinul de pornire la atac.

Planul acțiunei era organizat. Două companii trebuiau să atace pe la Sud de linia de salcâmi, iar alta, de front, prin dreapta șoselei.

Una dintre companii înaintează pe un front de 400 metri, trece șoseaua Freudenthal-Odesa, străbate un lan de grâu, altul de porumb și apoi intră într'un lan de floarea soarelui, foarte aproape de semnul topografic al cotei 80.

Bolșevicii, văzându-se atacați cu atâta furie de către ai noștri, își concentrează forțele ce le mai rămăseseră și, cu o sută de oameni la un metru interval, lovesc cu disperare centrul batalionului, împânzit în cele trei companii de atac.

In timp ce lupta se angajează între cei 100 de bolșevici și centrul batalionului, aripile înaintează spre cotă.

Lt.-Colonelul Trofin, văzând că spre mijlocul frontului său s'a întețit o luptă crâncenă, intră în rândurile ostașilor, unde, doar cu cravașa în mână îi îndeamnă la rezistență.

— „Pe ei, băieți! Nu vă lăsați, băieți!"

Fără a se feri de gloanțe, fără a da înapoi din fața exploziilor de grenade, fără frică de armele automate, Lt.-Colonelul Trofin s'a repezit în fruntea ostașilor din batalionul său, îmbărbătându-i și reușind astfel să respingă pe bolșevici, din care o mare parte s'au și predat.

După încetarea rezistenței bolșevice dela cota 80, însângerată de leșurile sovieticilor, apare soarele victoriei, ca după o zi furtunoasă.

Lt.-Colonelul Trofin aleargă spre cotă, unde dă ordin pentru apărare. Știa că bolșevicii au obiceiul să revină la contraatac.

Agenții goneau în toate părțile, primind și transmițând ordinele comandantului. Cota trebuia întărită pentru rezistență.

Lt.-Colonelul Trofin părea că sboară spre înălțimea cotei 80. Avea dorința să ajungă acolo sus și să înfigă piciorul în viesparul care le dăduse atâta de lucru.

Figura lui împărtășea tuturor vânătorilor bucuria izbânzilor câștigate.

Cu sufletele cernite pentru cei căzuți, dar plini de mulțumirea victoriei care va lumina mormintele celor jertfiți, ostașii se țineau după comandantul lor, pentru a se bucura împreună de stăpânirea cotei însângerate.

Dar, cum în războiu, totul se măsoară cu clipa, omul nu-și poate face prea multe socoteli. Când comandantul batalionului era numai la câțiva pași de semnul topografic al cotei 80, un obuz de brandt explodează în spatele său, la 10 metri.

O schijă lovește în ceafă pe bravul Lt.-Colonel Trofin.

De pe înălțimea cucerită, ochii i se rotesc o clipă spre trupa lui dragă și moare ca un erou, pe câmpul de bătaie. Mormântul lui este pe front, colo unde și-a dat tributul de sânge, cu gândul la biruința Neamului și la mândria copilului său scump.

Baricadă pe străzi la căderea Odesei

CEI 25 SUBLOCOTENENȚI

Prima serie de ofițeri formați în școlile militare din Germania. Cei mai buni elevi, absolvenți ai liceelor militare, și-au făcut școlile militare pentru armele alese, timp de doi ani, alături de colegii lor germani. Au pornit acești buni copii ai noștri pe drumul carierii, cu imaginea scumpă a Patriei în inimă și setoși de lucruri bune. 25 de tineri, dar totodată 25 de ambasadori ai neamului. Au arătat noilor lor colegi ce țară avem, greutățile prin care am trecut, suferințele noastre, nedreptățile ce ni s'au făcut, originea și drepturile noastre. Colegii lor la rându-le, le-au prezentat Germania cu tot trecutul ei furtunos, cu toate drepturile ei. Și astfel, s'au închegat legături de roditoare prietenie între acești tineri, plini de vieață, cu ochii aprinși de marile hotărîri impuse de cariera armelor.

Școala lor, a fost școala realităților. Departe de teorii goale, tinerii elevi de școală militară au trebuit să trăiască întreaga gamă a vieții ostășești, pornind dela simplu soldat și până la sublocotenent. In fiecare grad, în fiecare etapă a școlii s'au pregătit cu totul în mod practic. Au experimentat întreg armamentul armei respective. Au trăit până și sub focul inamic câtva timp, dându-și astfel fiecare seama de structura sa psiho-nervoasă, și sondându-și puterea de rezistență, atât din punct de vedere moral, cât și fizic. Trecuți prin toate aceste probe, tinerii noștri sublocotenenți, după doi ani, apar stăpâniți de un sănătos optimism și gata pentru cele mai grele încercări. Din plin increzători în ei, nu știu ce este șovăirea. Devotamentul lor, un reconfort pentru cei din jur. Prin entuziasmul și încrederea în ziua de mâine, creează atmosferă.

Unitățile, școlile sau serviciile care i-au primit, după ce li se va acorda un oarecare timp de acomodare și punere la punct, cu felul nostru de a comanda și instrui, se vor îmbogăți cu noui forțe, cu noui caractere, cu noui spirite organizatorii. Pot deveni chiar niște buni consilieri. A organiza, înseamnă a poseda bine legile cauzalității. Spiritul de organizare german, poate fi dat model pentru întreaga lume. Ofițerii noștri formați la lumina marilor și eternelor principii de conducere și organizare, vor putea aduce cu ei o înviorare în plus, pe lângă camaraderia care va cimenta tot mai mult alianța sănătoasă dintre România și Germania.

In Primăvara lui 1939 mă găseam în Germania, făcând parte dintr'o misiune de caldă prietenie. La o agapă de prim contact, într'una din rusticile cabane din Alpii Germaniei, în Sud, la Garminschi după ce pocalele de bere sunt golite în cea mai curată atmosferă de înțelegere, convorbirile noastre își fixează solide temeiuri de apropiere, luând drept sprijin întreg trecutul celor două popoare, trecut care nu a dus niciodată la încrucișeri de interese, deci, nici la ciocniri.

Din contră:

Am reținut atunci concluzia: industria, fabrica germană își găsește un real sprijin în agricultura și produsele țării românești. Totul concură pentru o curată și sinceră prietenie.

Tinerii români plecați la studii în Germania, ca și tinerii germani veniți în țara noastră, întreg acest schimb va contribui mult la limpezirea noilor așezări sociale și naționale, ce se vor intemeia numai pe dreptate.

Or, dreptatea nu se poate așeza între oameni și popoare fără o bună și sinceră cunoaștere. Cunoașterea este fructul copt al prieteniei deci, al iubirii. Cei 25 sublocotenenți duc astfel în spatele lor și misiunea unei cordiale alianțe întru îndeplinirea unei dreptăți, de care poporul român este adânc însetat. Alăturați celorlalți camarazi, pregătiți în școlile militare din țară, tinerii sublocotenenți, formați sub semnul aprigelor lupte duse contra celui mai înspăimântător dușman al neamului, alcătuesc acele „sacre batalioane" ale neamului și sufletului nostru românesc, capabile să înfrângă cele mai grele furtuni. Tineretea aceasta este mândria noastră. Dăruirea ei, cu atâta avânt pentru zidirea unei țări puternice și întregită în hotarele-i firești, înseamnă o chezășie peste care nu se poate trece. Robustețea acestor tineri, vieața ce le clocotește în vine, hotărîrea lor de a fi ai Patriei și numai ai Patriei, face din ei temelie de țară nouă, tare cât veacurile.

Locot.-col. N. VLĂDULESCU

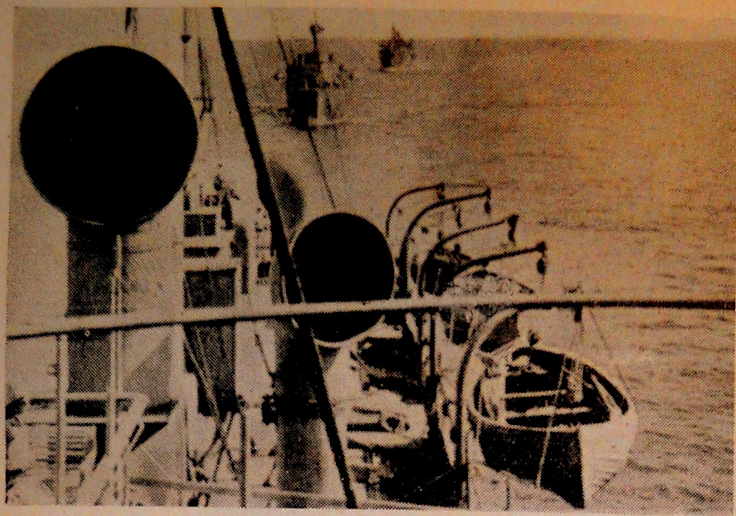

Convoi românesc navighează escortat de navele noastre de războiu

Marina română

în campania pentru cucerirea Odesei

La doi ani dela căderea Odesei, gândul nostru se îndreaptă spre marinarii care, într'un efort uriaş, încununat de cele mai frumoase succese, au adus aportul lor important la cucerirea acestei cetăţi.

Intr'adevăr, încă din prima zi a războiului, marinarii noştri au pornit pe navele lor ca să înfrunte şi să birue flota sovietică.

Primele operaţiuni s'au desfăşurat pe Dunăre, şi ele aveau drept scop împiedecarea pătrunderii navelor ruseşti în sus pe gura Prutului. In afară de aceste acţiuni de apărare, marina română a păşit şi la atac. In regiunea Isaccea, o vedetă blindată sovietică este prima victimă a tirului de pe navele noastre, iar oraşul Reni a fost ocupat de flotila fluvială.

Insă adevăratele şi marile lupte navale s'au desfăşurat în apele Mării Negre, marea noastră. Prima luptă — prima biruinţă a navelor române — are loc în zorii zilei de 26 Iunie 1941, când două crucişetoare sovietice „Moscova" şi „Harcov", au căzut pradă necruţătoarelor guri de tun de pe distrugătoarele „Regina Maria" şi „Mărăşeşti" a brâului de mine şi bateriilor grele de coastă.

Incepând cu acest moment, misiunile Marinei Române devin din ce în ce mai numeroase. Ea este chemată să facă siguranţa ţărmurilor române şi în acelaşi timp, în lovitura-sondă, să provoace pierderi cât mai mari flotei sovietice, incomparabil mai puternică în tonaj, dar covârşită de curajul neînfricat al bravilor noştri marinari.

In timp ce armatele terestre treceau Prutul şi Nistrul pe pământ, apropiinduse de cetatea blestemată a Odesei, ambarcaţiunile române începuseră să acţioneze în apele ruseşti.

Acţiunea submarină de patrulare a avut drept rezultat aducerea de preţioase informaţiuni Comandamentului nostru, dar mai ales ea a contribuit din plin la siguranţa drumurilor noastre maritime. Şi în vreme ce, datorită priceperii şi curajului marinarilor noştri, navele româneşti au rămas intacte, ruşii pierdeau într'un scurt timp nu mai puţin de 5 submarine: 2 erau victimele grenadelor antisubmarine, pe când celelalte 3 îşi găseau sfârşitul în câmpurile de mine întinse de marina noastră.

In acelaşi timp Marina Română a mai avut şi rolul de apărare a convoaielor petroliere. Primul convoi apărat de navele noastre a pornit din portul Constanţa în ziua de 5 August şi el înseamnă, prin succesul lui, o mare biruinţă pentru marinarii noştri, care efectuau pentru întâia oară o astfel de operaţiune.

Dar acţiunile cele mai importante din acest timp au avut loc în apele Odesei, unde marinarilor noştri le-a revenit dubla sarcină:

1. De a ţine sub focul lor bateriile inamice care încercau, printr'un baraj de foc, să oprească armatele române în gloriosul lor marş, şi

2. De a tăia, prin mijloacele noastre ofensive rapide, căile de comunicaţii inamice. De asemenea marina a făcut masive transporturi de trupe şi muniţiuni, mai întâiu în folosul ofensivei şi apoi al asediului Odesei.

Mică dar bravă, flota noastră a ţinut în respect flota sovietică, prin acţiuni de o îndrăzneală care i-a atras stima şi încrederea camarazilor germani şi a înscris pagini de frumoasă biruinţă în istoria războiului nostru sfânt.

Serg. t. r. *SCHILERU DINCĂ*

Cărţi de războiu: Fapte de arme

Ideia şi grija întocmirii cărţii „Fapte de arme", aparţine Marelui Stat Major al Armatei, spre a lăsa posterităţii ca o mărturie sfântă din zilele noastre, virtuţile străbune de vitejie, de care au dat dovadă atâţia fii ai Ţării pe câmpurile de bătălie pentru dezrobirea Basarabiei şi Transnistriei şi pentru apărarea legii şi a credinţei străbune în ţinuturile din Crimeia şi Caucaz, Don şi Doneţ, Stalingrad şi Cuban.

In această evanghelie a eroismului românesc, ce va apare în mai multe volume, se redă, pe baza mărturiilor văzute sau scrise, faptele de arme săvârşite de eroi, ce au trecut în legendă prin curajul şi înaltul spirit de sacrificiu, de care au dat dovadă atunci când a fost nevoie ca o acţiune de luptă să fie îndeplinită cu orice preţ.

Sergentul de cavalerie Smarandache Paul se înscrie printre primii eroi la trecerea frontierei în Bucovina, la Valva.

Locotenentul de infanterie Luncaşu Ştefan, elev al Şcoalei Superioare de Războiu, se înscrie, de asemenea, printre primii căzuţi dintr'o Divizie de Gardă la 27 Iunie 1941, în luptele de recunoaştere de pe Prut, pe pământul Basarabiei.

Sergentul de infanterie Finiş, cade pe pământul sfânt al Basarabiei lângă Târgul Călăraşi, în apriga urmărire a inamicului, care se retrăgea spre Nistru.

Numele colonelului Halunga Raul, comandantul Reg. ... Vânători, figurează alături de: locotenentul de infanterie Comşa Victor, căpitanul de artilerie Antoniu Viorel, căpitanul de infanterie Horia Mladinovici, lt-colonelul de dorobanţi Franc Carol, lt.-colonelul Trofin Ion, ofiţer de stat major, căpitanul de infanterie Hudrici Emil, căpitanul de infanterie Opaschi Adrian şi sublocotenentul Marius Dumitrescu, şeful promoţiei de ofiteri de infanterie „Regele Mihai I" din 10 Mai 1941, care a căzut în marea bătălie pentru Odesa, luptând cu un elan cum rar s'a cunoscut.

Căpitanii de infanterie Horia şi Ovidiu Niculescu, fraţi, cad unul după altul în aceeaşi campanie din 1941, primul la Ţiganca, după trecerea Prutului în Basarabia şi al doilea la Dalnic, în fata Odesei, ca neînfricaţi şi temuţi eroi.

Lt.-comandor Popişteanu Alex., comandantul unui grup de vânătoare, cade ca prim as al aviaţiei noastre în lupta din văzduh cu avioanele ruseşti superioare ca număr, deasupra gării Karpova, în faţa Odesei, brav printre bravi.

Pe câmpul Ucrainei cad în diferite încleştări cu inamicul: lt.-colonelul Brădăţeanu Emanoil din bravii Vânători de Munte la Malaja Belosjorka în Stepa Nogai; locotenentul Husărescu C-tin dintr'o Divizie Blindată, la Mihailovka; serg. de artilerie Popescu Adrian, la cota 177,4; căpitanul Cristea Dumitru, sublocotenent Bănăţeanu Gh. şi plot. major Crăciun, toţi trei din Roşiori, la Akimovka, fruntaşul gornist de infanterie Tănase Gheorghe, la Harcov.

In crâncenele lupte dela Sevastopol s'au distins printre mulţi alţii: caporalul pionier Popa Const. din Pionierii de Munte, sublocotenentul Arhip Liviu din Vânătorii de Munte.

Faptele mărețe ale acestor eroi printre eroi, vor rămâne ca o pildă vie pentru generaţiile viitoare, care se vor adăpa cu aceeaşi însufleţire din virtuţile străbune ale ostaşilor lui Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul sau Ioan Vodă cel Cumplit, aşa precum s'au cultivat şi generaţiile din zilele de glorie din timpurile noastre.

Cpt. MAILAT N. IOAN

LT. VICTOR COMŞA

Suntem la Dalnic în apropiere de Odesa. Unitatea locotenentului Victor Comşa a dat în cursul zilei şapte atacuri. Bolşevicii rezistă cu îndârjire. Pentru a face faţă atacurilor înverşunate româneşti, ei aduc în liniile de bătae patru tancuri. Neînfricat, locotenentul Victor Comşa se repede asupra unuia, se caţără pe matahala de fier care scuipă gloanţe şi foc şi încearcă să o distrugă

Dar grenadele i se isprăvesc, înainte de a-şi desăvârşi planul. Situaţia ofiţerului este deosebit de grea. Căci comandantul tancului inamic, dându-şi seama că riscă prea mult, înaintând, renunţă la luptă, întoarce tancul şi se îndreaptă spre locul de unde plecase. Locotenentul Comşa abia mai are timpul să sară de pe tancul duşman şi să se reîntoarcă în liniile române.

A doua zi, vin alte încercări grele pentru Vânătorii noştri, care, într'un adevărat infern de fum şi foc, se bat cu înverşunare crescândă... Locotenentul Victor Comşa se ridică în picioare, privirile lui încearcă să străbată fumul, să desluşească mersul luptei, vrea să se repeadă spre duşman, face un semn cu mâna dreaptă „Inainte", dar, în clipa aceea, o schijă îl loveşte grav.

Era în ziua de 23 Septemvrie 1941.

Ridicat de brancardieri, locotenentul Victor Comşa a fost transportat la spitalul Salz (Transnistria). Cu toate sforţările medicilor de a-l salva, în ziua de 25 Septemvrie 1941, un erou între eroi închidea ochii pentru totdeauna.

Locotenentul Victor Comşa n'a fost un erou al întâmplării, nici al instinctului. Era un intelectual şi, în toate acţiunile era condus de raţiune. De aceea, urmărindu-l, în tot ceea ce a săvârşit, impresia eroismului devine copleşitoare. Figura lui se desprinde, din faptele de arme, ca dintr'o legendă, ca să închege altă legendă fără moarte.

„De va fi nevoie să mă sacrific — scria el soţiei sale — jertfa mea va fi tălmăcită peste vremi ca un suprem omagiu adus eroismului şi abnegaţiei mele"...

Pe pieptul locotenentului erou Comşa Victor au strălucit cele două decoraţii simbolic înfrăţite: Ordinul „Mihai Viteazul" şi „Crucea de Fier" germană, iar pe amintirea lui străluceşte astăzi şi va străluci deapururi recunoştinţa Patriei.

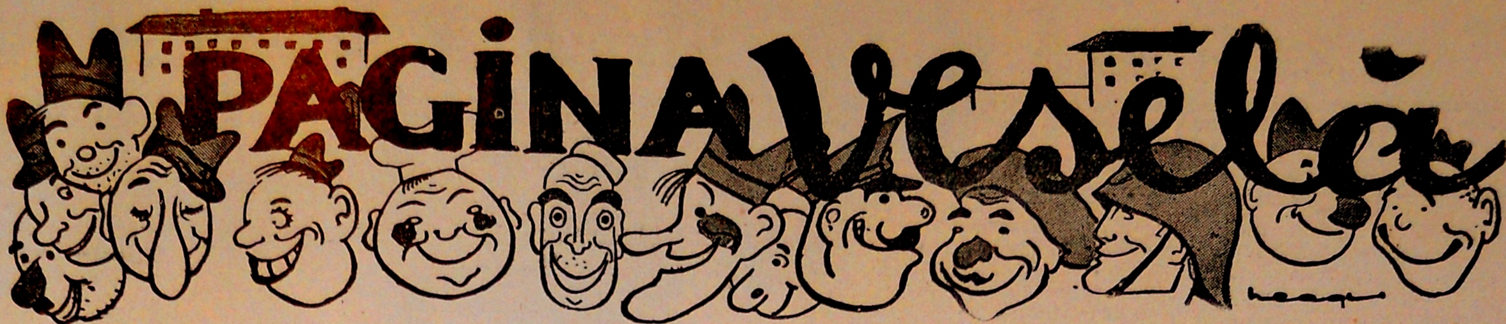

Minciuni cu folos brodite

Intr'o dimineață, la o cafenea
Unde mai adesea Nastratin venea
Cum intră pe ușă toți s'au veselit
Zicând către dânsul: Bine ai venit!

Ia te rog ne spune, dacă ne iubești
O minciună 'ndată făr'să te gândești!
Nastratin răspunse trist la ei cătând:
— Voi de dimineață râdeți, chef având.

Și nu știți ce jale am în casă eu
Că muri as'noapte bietul tată-meu
Și nu știu a plânge, ori a fluera
Că de'ngropăciunea-i n'am chioară para.

Ei, ca să ajute pe bietul sărman
Scoțând îi dădură toți câte-un ban
Cum luă el banii ș'afară ieși
Și tatăl său iacă pe ușă păși.

Ei cum îl văzură, de râs s'au umflat,
Zicând unul altui: Vezi că ne-a 'nșelat?
După aceea iacă iar peste puțin
Se înfățișează la ei Nastratin

Cum îl văd pe ușă, îndată îi zic:
— Bravo, Nastratine! ești om de nimic!
Tatăl tău acuma d'aici a ieșit
Și tu dinioară ziseși c'a murit!

— Nu stric eu, el zise, ci chiar voi m'ați pus
Și pe negândite minciuna v'am spus;
Că altă minciună dacă vă spuneam
Azi de cheltuială eu nu câștigam.

ANTON PAN

Strigături

Copiliță, copiliță
Fă-ți gurița fântâniță
Și buzele păhărele,
Să bea voinicii din ele;
Să beau mândruțo și eu
Să-mi treacă de dorul tău.

Iubește, dragă, iubește
Că vremea se vremuește
Tinerețea 'mbătrânește:
Fața când s'o veștejí,
Dragostele s'or trezi

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Dân București

Marițica Neichii Dragă

Află dăspre Mine că sunt bine mulțumesc și că Neață al matale cunoaște acu Bucureștiu pă dește ca po comună dăla noi dân Teleorman cum ar fi să zicem Cărlomanu Pârlita, Cârligați sau Belitori. Ma dus fratele Neagu Rădulescu când are și el timp că nu e un fluieră vânt și are și mnealui treburi dăstule că nui în [redacted] conced ca Mine, pân toate părțile. Văzui Muzeu cu animale sălbatice dăla șosea dă bine că sunt tuns că altfel mi se scula părul măciucă în cap. Fusei la cinematograf dă văzui pă unu care te face să râzi cu hohote, mă duse pormă don fruntăș Ne... și la teatru la Tănase care are un nas dă vreo opt ori mai mare ca al Meu și parcă e găurit dă mitralieră și unde văzui atâtea muieri dăspuiete câte nam văzut în viața mea dă mă făcui roșu ca sfecla și dă rușine mă făcui că am pierdut ceva sub scaun. Fusei și la o cârciumă dăi zice cafenea și unde oamenii stau și își pierd vremea dă dimineață până seară la flecăreala. Nu mia plăcut. Era să le spun io ehehee nene nu vă plictisiți aici? Aideți cu mine pă front și să vedem porni o să vă mai placă să stați așa la taifas ca muierile. Acolo e distracție nu glumă aici pă dă nu mă plictisesc. Daia pân mio trece concedu o să mă întorc la Putinei cel puțin acolo stau la căldurică lângă mata o e

Al matale carele te iubește și te dorește Neață

Glume

Leac

— De ce te uiți cu lupa pe jos?

— Mă strâng teribil pantofii, și dacă îi măresc puțin, simt oarecare ușurare!

Între ei

— Moriț, dece nu te mai speli și tu din când în când?

— Ești nebun Ițic? Tu nu știi că evreii s'au spălat când au trecut Marea Roșie?

— Bine, dar de atunci apele s'au retras....

— S'au retras?... Nu e nimic: rămâne pentru altădată!

Cinste

— Eu nu l-am înșelat niciodată pe Nicu.

— Bine, dar uiți pe locotenentul acela de cavalerie dela Govora?

— Bine, dar și pe el îl cheamă tot Nicu!

Viteaz

— Ehei, tinere, când eram ca d-ta, am făcut douăzeci de kilometri pe jos, pentru a pedepsi pe cineva care mă vorbise de rău.

— Și te-ai reîntors tot pe jos?

— Nu. M'au adus cu ambulanța.

Neață camuflat

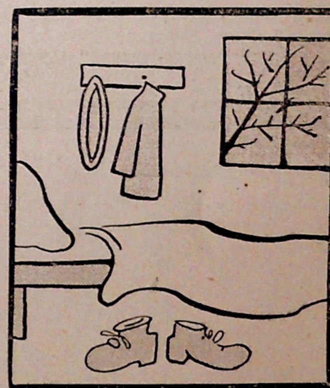

Unde e Neață?

GHICITORI

Am un dorobanț
Ferecat în lanț

(Câinele)

De cum m'am născut
Barbă c'am făcut.

(Capra)

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Camaradu' Neagu Rădulescu mi-a dat întâlnire aici să mergem la un restaurant cu muzică, dar se vede treaba că l-o fi consemnat în cazarmă că prea întârzie.

— Ce-i cu tine Neață, ai înghețat?

— Păi cum să nu înghet, nene! Blocurile astea nu vezi ce umbră țin? Nu-i ca la noi la Putinei.

— Ș. acum, domnule chelner, să-i spui orhestrei să cânte ceva de inimă albastră, să-și aducă aminte Neață de Marițica lui.

— Vai de mine, nene Neagule, muzică e asta? Păi să-l auzi pe gornistu nostru dela regiment! Uite, le dau ăstora solda mea pe-o lună, dacă poate ei să cânte o deșteptare ca el!

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

CU PRILEJUL împlinirii unui an de-a moartea locotenentului aviator Silviu Ţurcaş, s'a sfinţit acum câteva zile troiţa ridicată pe locul unde unde a căzut valorosul ofiţer.

ÎN CURSUL LUNEI SEPTEMVRIE au mai cerut să meargă pe front 173 de voluntari şi 13 femei. Este o nouă dovadă că poporul român îşi dă seama de însemnătatea acestui războiu pe care-l purtăm pentru apărarea Patriei şi credinţei strămoşeşti.

D-L LOCOTENENT COMANDOR DE MARINĂ Popescu-Deveselu St. Petre, a fost numit, pe ziua de 1 Octomvrie, adjutant al Conducătorului Statului.

ÎN CURSUL LUNEI NOEMVRIE a. c. se vor prezenta la examenul pentru gradul de sublocotenent de rezervă:

Plot. t. r. absolvenţi ai şcolilor de ofiţeri de rezervă din anul 1942.

Plot. t. r., absolvenţi ai secţiilor de pregătire militară de pe lângă şcolile politehnice din anul 1942 (încorporaţi la 1 Martie 1942).

Plot. t. r., contingente mai vechi, care îndeplinesc condiţiunile de a se prezenta la examenul pentru gradul de sublocotenent şi care din diferite motive nu au dat examen cu seria lor.

Plot. t. r. care au căzut la examenul pentru gradul de sublocotenent de rezervă, cu condiţia să fi comandat unităţi pe front şi să fi fost bine notaţi de şefii ierarhici, atât pe timpul cât au comandat unităţi pe front cât şi după aceea.

UN GRUP NUMEROS de fruntaşi ai vieţii publice şi cărturăreşti transilvănene a luat hotărîrea ridicării unei cruci monumentale pe Tâmpa Braşovului. Iniţiatorii au adresat către toţi bunii români o chemare în care ni se spune că *„acest monument va reprezenta un măreţ altar naţional, menit să ne cultive şi să ne întărească mândria şi conştiinţa românească şi creştină în aşa măsură ca să putem învinge toate vitregiile de azi şi de mâine ale sorţii“*.

MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE a decis constituirea comisiunilor de recrutare a tinerilor ce urmează a fi încorporaţi pe data de 1 Noemvrie 1943 în secţiile de pregătire militară de pe lângă facultăţile de medicină umană şi veterinară, farmacie şi şcolile politehnice.

CĂMINUL CULTURAL al judeţului Ilfov, aduce aminte căminelor culturale comunale, că noul an de muncă începe la fiecare cămin în ziua de 15 Octomvrie, printr'o slujbă religioasă, la care vor participa sfatul căminului, autorităţile şi locuitorii comunei.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora Ostaşului“ (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta) şi Ora Ostăşească „româno-germană“ (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

MONSENIORUL Dr. TISO, preşedintele Statului Slovac a împlinit 56 ani, prilej pentru întreaga naţiune slovacă de a-şi manifesta calda ei stimă şi iubire pentru acela care întruchipează în persoana sa idealurile naţionale ale unui popor harnic şi dornic de progrese.

Păzitor al unei independenţe câştigată în urma unor grele lupte, Monseniorul dr. Tisso este continuatorul şi înfăptuitorul, zi de zi, al programului politic însufleţit de acela care a fost şi a rămas în inimile tuturor slovacilor, Abatele Hlinka.

UN ITALIAN, cu numele Guilio Ciolinti, reuşind să fugă din insula Sicilia a vorbit la un post de radio al guvernului fascist republican, spunând că soldaţii englezi şi americani, îndată după ocuparea oraşului Palermo s'au apucat să jefuiască locuinţele italienilor, poliţia engleză isbutind cu mare greutate să facă ordine.

12.000 DE SOLDAŢI din armatele anglo-indiană, dintre care 8.000 complet echipaţi au trecut în Birmania, alăturându-se forţelor amrate indiene de sub conducerea naţionalistului indian Subhas Chandra Bose pentru a salva India de Englezi.

ÎN TIMP DE O LUNĂ, adică dela 7 Septemvrie până la 8 Octomvrie, când ultimele trupe române şi germane au plecat din Cuban, bolşevicii au avut 25.000 morţi 3.648 prizonieri şi 100.000 răniţi.

ÎN ORAŞUL CERNIGOV, ocupat de sovietici, toţi ucrainienii au fost adunaţi într'o piaţă şi omorîţi cu gloanţe de mitralieră.

ZIARUL ENGLEZ „Daily Herald“ scrie că între soldaţii englezi şi americani dintr'o localitate din regiunea Cernwal (Anglia) s'au produs ciocniri sângeroase.

DIN CELE 18 CONTRATORPILOARE pe care sovieticii le aveau în Marea Neagră la începutul războiului, 9 au fost distruse de forţele germano-române.

REICHSLUTERII, gauleiterii şi şefii de organizaţii ai partidului naţional-socialist german au avut o consfătuire în ziua de 6 Octomvrie. Cu acest prilej Fuehrerul le-a spus, între altele că atât timp cât poporul german este strâns unit victoria va fi a Germaniei.

Conducătorii au arătat apoi Fuehrerului activitatea departamentelor ce conduc şi planurile ce au de făcut în vederea unui rezultat cât mai bun.

ZIARUL AMERICAN „Not cios Grafica“ scrie în legătură cu conferinţa ce se va ţine la Moscova între miniştrii de externe ai Angliei, Statelor Unite şi Rusia Sovietică, sovietele vor cere Statele Baltice, Polonia, Basarabia, teritoriul Finlandei cu graniţele din 1940, precum şi influenţa asupra guvernelor din România, Bulgaria, Serbia şi Iran.

ÎN CURSUL CELOR 3 LUNI de când au început ofensiva, sovieticii au pierdut peste două milioane de soldaţi, dintre care jumătate morţi.

DUPĂ CE TRUPELE GERMANE au intrat în Italia spre a o apăra de invazia anglo-americanilor, s'au răspândit svonuri că Germanii au călcat teritoriul Papei.

Adevărul însă este că nici un soldat german n'a pătruns la Vatican.

Nu cred că Statele Unite sunt în măsură a cere Uniunei Sovietice, să ducă războiu contra Japoniei, a spus d-l Roosevelt, referindu-se la niște învinuiri care i s'au adus în Senatul american.

DUMINECĂ, 10 OCTOMVRIE, a avut loc, sub auspiciile Asociaţiei Româno-Suedeze, solemnitatea închiderii expoziţiei de artă contemporană românească, în prezenţa d-lui ministru Nanu, a membrilor Legaţiei României, a Serviciului de presă şi a unui numeros public.

SE ANUNŢĂ din Tokio că nunta fiicei imperiale japoneze, principesa Shigeko Terunomya, cu prinţul Narubiko Bigasbipuni, a avut loc în mod solemn Miercuri dimineaţa, în incinta Palatului Imperial.

Poporul japonez a arătat mare înflăcărare, faţă de această căsătorie, deoarece este pentru prima dată după 29 de ani când o principesă imperială se căsătoreşte.

SERVICIUL BRITANIC de informaţiuni anunţă că Subsecretariatul de Stat britanic al Afacerilor Străine a răspuns negativ Marţi, în Camera Comunelor, la întrebarea dacă guvernul britanic mai recunoaşte pe regele Italiei ca Impărat al Etiopiei.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit.

Indârjita rezistenţă germană, încununată de succes, în sectorul atât de disputat dintre Zaporoje şi Melitopol, unde ofensiva sovietică, pentru a doua oară a fost obligată să cedeze, arată că Inaltul Comandament german nu înţelege să lase pe bolşevici să rupă „zăvorul“ de aci şi să izoleze Crimeia. Nu numai că inamicul a fost respins, dar forţele germane au progresat simţitor spre Est şi Sud, consolidându-şi frontul defensiv.

Pe frontul Niprului, punctul cel mai important se găseşte în sectorul dintre Kiew şi vărsarea Pripetului. Sprijinindu-şi efortul pe capul de pod larg ce deţin la gurile Pripetului, forţele bolşevice presează acum spre Vest şi Sud-Vest, încercând o învăluire a Kievului, susţinută în acelaşi timp de alte încercări de debarcare pe porţiunea fluvială de circa 100 km. dintre Kiew şi vărsarea Pripetului. Aceste încercări au dat greş, în urma dârzelor contraatacuri germane, care au dus la încercuirea şi nimicirea unor importante formaţiuni sovietice.

In linii generale, bariera Niprului, deşi puternic presată de inamic, îşi îndeplineşte cu succes funcţiunea prevăzută, de stăvilire a tăvălugului bolşevic, permiţând o stabilizare a frontului.

La Nord de vărsarea Pripetului, unde ruşii sunt ţinuţi încă la o depărtare respectabilă de Nipru, lupte crâncene se dau în faţa Gomelului. Forţele germane deţin solid malul vestic al râului Soş, afluentul Niprului, încercările de trecere inamice fiind reprimate.

In sectorul Vitebsk-Nevel, inamicul continuă sforţările sale viguroase de a lărgi spărtura efectuată zilele trecute. In afară de mici pătrunderi spre Nord, de natură locală, bucla sovietică a rămas însă fixată pe loc, graţie viguroasei rezistenţe germane, puternic susţinută de aviaţie.

Luptele din Italia

Pe frontul din Italia puţine modificări.

Presiunea armatei a 5-a Clark operând în sectorul Neapole, se manifestă acum mai puternic în direcţia Nord-Est încercând o străpungere a defileului Apeninilor în zona Benevento-Vinchiatura, pentru a face astfel legătura cu forţele armatei a 8-a, ce operează la Nord de câmpia Foggiei şi care de asemenea a luat contact acum cu lanţul Apeninilor, pe versantul răsăritean al acestora şi caută la rândul lor să forţeze trecerea munţilor spre Vest, pentru a întâlni armata 5-a. In modul acesta, străpungându-se defileul Apeninilor, s'ar elibera şi liniile ferate transversale Foggia-Benevento-Neapole şi Termoli-Benevento-Neapole, de mare importanţă pentru echilibrarea efortului militar al aliaţilor între sectorul coastei apusene şi celei răsăritene a Italiei.

Până acum forţele anglo-americane, n'au putut sparge rezistenţa germană, în defileul Apeninilor, înregistrând pierderi simţitoare din partea forţelor de acoperire germane.

In regiunea râului Volturno (Nord de Neapole) numai acţiuni locale.

Bătălia spaţiului aerian german

Germania de Vest a fost din nou ţinta unei masive incursiuni aeriene anglo-americane, fiind atacat în special oraşul Münster, unde s'au aruncat exclusiv bombe incendiare şi cu fosfor, ceea ce dovedeşte caracterul terorist al atacului. Inamicii au pierdut alte 51 bombardiere, majoritatea cu patru motoare, ceeace ridică cifra pierderilor inamice în ultimele 3 zile la 208 bombardiere grele.

Este o cifră foarte ridicată, care dovedeşte că apărarea antiaeriană germană dispune, astăzi în cele trei compartimente principiale ale ei; artileria antiaeriană, aviaţia de vânătoare şi metodele de luptă, importante perfecţionări, care transformă pe zi ce trece, atacurile aeriene inamice în operaţiuni extrem de grele.

Luptele pe apă

Aviatorii de vânătoare germani din artileria antiaeriană a aviaţiei, precum şi artileria antiaeriană de bord şi a marinei, au doborît deasupra Mediteranei 9 bombardiere, majoritatea cu câte 4 motoare.

Submarine germane au scufundat prin lupte grele în Marea Kara, la răsărit de Noua Zemlia, în Atlanticul de Nord şi în Mediterana, 8 vapoare, cu o deplasare de 40.200 de tone şi au avariat grav alte două, prin lovituri de torpile. Dintre vasele de escortă, submarinele au scufundat 3 distrugătoare şi un vas de pază.

C. 66.274 — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ — BUCUREȘTI